

[Indenrigsministeren]

jeg har hørt fra de kommunale parter selv. Derfor ville jeg bare stilfærdigt give det råd, at man i denne diskussion ikke overser, at det selvsagt i spørgsmål, som vedrører en gældende deponeringsforpligtelse, også er i kommunernes interesse at fremstille situationen på en sådan måde, at man søger at frikende sig for i hvert fald en væsentlig overskridelse.

Det blev sagt i debatten, at kommunernes vilkår er meget ulige efter denne lovgivning. Det har man, tror jeg, sagt ved tidligere lejligheder, hvor man har diskuteret kommunale forhold. Det kan aldrig helt undgås. Der vil altid være nogle, der føler, at de er ramt på en anden måde end deres nabokommune. Det ved vi. Jeg vil også gerne medgive, at der er nuancer, og der er forskelle i dette billede, og det gør, at nogle kommuner kan få vanskeligheder også efter den foreslåede lovgivning.

Netop fordi der er åbnet mulighed for dispensationer af en ganske betydelig størrelsesorden for begge kommunegrupper, er der dermed også givet en mulighed for, at nogle af de vanskeligheder, som jeg erkender der kan være, kan overvindes. Det er klart min hensigt at søge at overvinde vanskeligheder et langt stykke. Jeg tror derfor, at disse vanskeligheder kan løses, og desuden har vi jo lånemuligheder til både rensningsanlæg og sygehuse, som også kan løse en finansiel klemme mange steder.

Er det nu ikke detaljstyring – var det ikke det, man kaldte det? Jeg tror, det var hr. Henning Rasmussen, der var langt inde i den argumentation.

Vi skal ikke have mere af disse hjælpeforanstaltninger end nødvendigt, det er klart. Men omvendt, at give afkald på at løse nogle opståede problemer for nogle enkelte kommuner eller amtskommuner, det ville være forkert. Det er derfor en balance mellem, at også jeg gerne ville være fri for en detaljeret administration, men på den anden side føler, at det er rigtigt at lave ordningerne, løsningserne på en sådan måde, at de kan virke så rimelige som muligt for de enkelte kommuner og for kommunerne i forhold til hinanden.

Netop når man giver en indtægtsramme som en ny form for styring – vi har jo hidtil styret over budgetrammerne, det er altså en anden form – så er der stadig tale om en yd-

re ramme, som kommunens aktivitet skal trives i, og det vil sige, at man inden for denne meget store kasse stadig har muligheder i det kommunale selvstyre for at prioritere ting, at beslutte ting, at udvikle ting, alt inden for de økonomiske muligheder. Der er i princippet ikke så megen forskel mellem den situation, som man her vil få, og den, man har kendt i de tidligere år. Det er stort set den samme opgave.

Hvis man fra oppositionens side vil kalde det detaljstyring, så kan man jo gøre det, men jeg tror ikke, at det vil blive følt på den måde, og jeg tror, at de, der har disse opgaver inde på livet, også vil vide, at der her er tale om det dobbelte hensyn, at vi skal have den samlede økonomiske udvikling til at forløbe rigtigt, samtidig med at den enkelte kommune skal kunne leve sin tilværelse inden for en sådan ramme med så stor frihed som muligt.

Vi skal jo ikke fra Indenrigsministeriet gøre os til dommere over kommunalbestyrelserne. Vi skal ikke bestemme enkeltheder. Vi skal bare vurdere udgifterne over for finansieringsmulighederne, altså en overordnet vurdering. Og det lader sig faktisk gøre på et rimelig nøgternt og objektivt grundlag.

Indtægterne er ikke så vanskelige at vurdere. Udgiftsrammen kan også gøres rimelig klart op, og det kan gøres op, hvordan udgiftsbehovet er. Og vi kender ganske godt likviditetssituationen, som jo også indgår i overvejelserne.

I øvrigt er rammen, som jeg har nævnt det, jo ganske rigelig. Derfor tror jeg ikke, at det er rigtigt, når man taler om, at Indenrigsministeriet bliver en overkommunalbestyrelse. Det har vi heller ikke noget ønske om, det vil jeg gerne sige.

Der er mange, der har hæftet sig ved, at der er modstående påstande om, hvad nye opgaver koster. Reglerne er jo, at kommunerne har krav på kompensation og udvidet udgiftsramme, når de pålægges nye opgaver. Regeringen vil gerne vurdere de udgiftsskabende mekanismer, bl.a. på sundhedsområdet, men det ligger klart uden for, hvad der skal gives kompensation for.

I øvrigt har vi haft en meget frugtbar diskussion imellem de kommunale organisationer og regeringen med hensyn til at få en klarere opfattelse af, hvad der er statslige krav. Hvad er krav, hvad er vejledninger?